

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

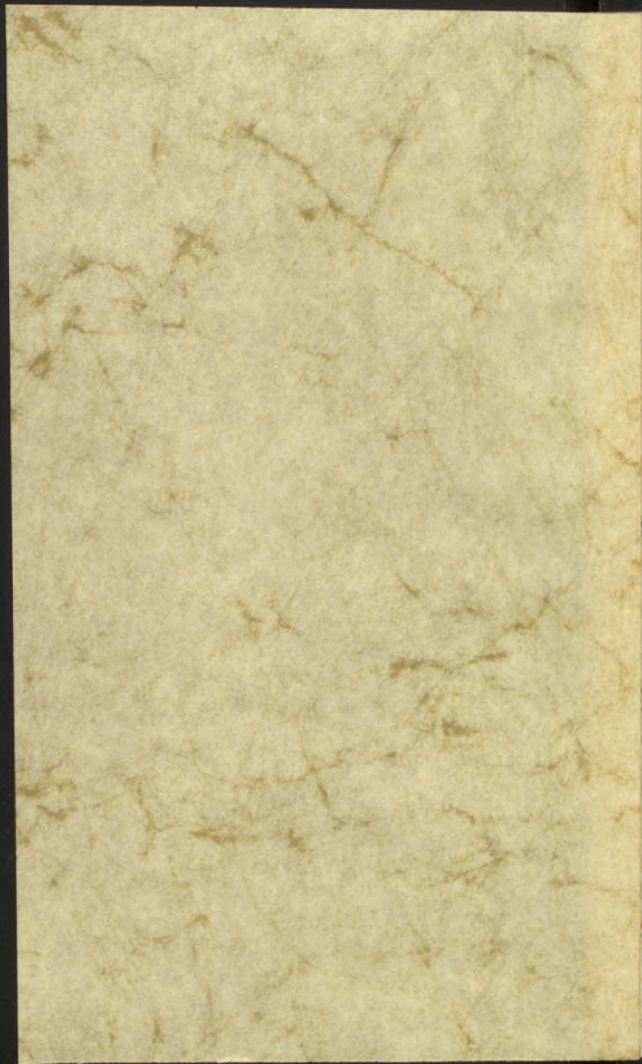
This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

(Br.) LVI

So.

Folkblitt

En ny sorglig berättelse

(Br.) Libb

Om en grym Fader,

5
Falkeliff

Jansen Normann,

om gifwit sina fyra Barn till pris för
hungernöden.

En sannfärdig Historia, som i år tilldragit
sig i Bergen, en stad i Norge.

Utläsa med en dertill författad innehållsrik

Sång.

Öfversättning.

Lund, 1865, Lundbergska Boktryckeriet.

S Bergen i Norge bodde en wacker ung man, som het Jansen Normann, hwars hustru war döb och hade efterlemnad 4 barn. Mannen war nu i begrepp att gifta sig åter. Han war rik, uppförde sig mycket höfligt och ärligt och war afhållen af alla. Det warade icke länge förr än bröllopet skulle hållas, men hans förlofwade wille icke vara styfmoder; hon påstod att det förorsakade olyckor i äktenskapet. Norman, som till ytterlighet älskade sin brud, fattade det förfärliga beslutet att mörda sina barn, det ena efter det andra, med swält. Han bad dock flera gånger sin tillämnade brud att taga honom likwäl, men förgäfwes; hon gaf honom beständigt det swaret att hon icke wille gifta sig för att blifwa styfmoder.

Slutligen, då han såg att hans böner icke hjälpte, såg han sig nödsakad att utföra sitt försträckliga beslut. Under det hus, i hwilket han bodde med sina barn, war en djup, mörk och fuktig källare. En aften i fullt mörker tog Normann ett af sina äldste barn i handen och förde det ned i källaren. Då han kommit bort i den mörkaste kroken gick han straxt från den lilla och sade med rå stämman till henne: "Blif nu härnere flicka, tills jag kommer och kallar dig;" och utan att höra det olyckliga barnets gråt stängde han den tunga dörren och gick bortt att besöka sin älskade.

Twenne dagar hade förgått då först den afskyvärda människan tänkte på sitt barn och gick ner i källaren. Det war redan mörkt, uggolorna skredo då han stod midt i källaredörren och lysnade. Allt war stilla och lugnt då han ropade ängsligt: "Emma! Emma!" och hans olyckliga barn swarade skälswande och med en stämman så rörande att en

sten kunde gråta derwid: "Fader, jag beder dig, käre fader, hwad har jag felat, jag beder om ett litet stycke bröd." Men den grymme fadren wände sig kallt bort och gick igen fram för dögslyuset, skälswände i hela sin lefamen, icke af medlidande, men af fruktan för att barnets nödrop kunde wara hörda af grannarne och hans gerning sålunda komma i dagen, då döden dröjde så länge med att gripa sitt iurwigda offer.

Uter hade nu gått 21 långsamma och pinsamma timmar för det stackars barnet. Det började åter blifwa mörkt. Då steg den onde fadren ned i det skumma hwalfwat och ropade: "Emma! Emma!" — "Fader! käre, gode fader, ropade den arma lilla flickan med swag, nästan ohörbar stämma, gif mig bröd, blott ett litet stycke bröd." Men dörrren öppnades icke, barnet fick ingen mat, och medan den lilla ännu klagade och jemrade sig af swält, satt den hjertlöse fadren glad och stämtande i sin älskades armar.

Då det blifwit aften å sjerde dagen gick o-menniskan med klappande, förwentyngsfullt hjerta för tredje gången ned till källarhwälfningen och ropade: "Emma!" Men denna gång följde intet swar. "Åndtligen, ändtligen!" ropade mördaren med stor glädje. Men för att kunna wara säker, wille han likwäl kalla ännu en gång, och ropade mycket hojt: "Emma!" Ännu en gång måste han höra det för honom förhatliga ordet, "fader, käre, gode Fader, bröd! bröd! af den stackars lilla öfwer hwilken dödsengelen redan böjde sig för att kyssa; hon war icke dödd, och som han närde en djefwulst ondskas i sitt hjerta för det barnet ännu lefde, gick han bort och lätt trenne dagar förgå innan han åter besökte det. Sakta öppnade han den tunga dörrren och belyste

sitt olyckliga barn. Der låg den olyckliga lilla med infallna kinder, brustna ögon och iskall — hon war död. Ingen ånger, ingen rörelse påkom den ogudlige mannen. Han tog glad det döda barnet och lade det i en säng. Derefter utstötte skurken ett försärligt klagofri, derwid de försträckt grannarne skyndade samman för att höra orsaken till hans förtwiflan, då han föregaf att hans barn hastigt dödt. Kortt efter begrafdes det. Nu wille tyrannen likaledes uppoffra sina öfriga barn och gjorde med dem liksom med det första. Då äfwen det sista war aslidet blefwo läkarne mycket mistänksamma och undersökte noga barnet. Men Normann hade så listigt gått tillwäga att de allesammans måste erkänna, att de på intet sätt kunde förklara orsaken till barnets död, och då de icke kunde finna något som tydde på mord, måste de utfärda dödsattesten. — Der låg nu den sista lilla flickan i likkistan. — Det äga, som ännu i lifweis sista ögonblick sett långtande efter den hårde, onaturlige Fadren, war brustet. Hennes wänliga små stolkamrater kommo med blomster för att smycka hennes kista. Dagen efter skedde begrafningen. En skara deltagande barn följde parwis efter kistan med blomsterkransar i händerna. Äfwen den nedrige Fadren följde bären, och ställde sig bland de sörjande grannar som hade han gråtit af sorg och förtwiflan. Då man sänkte kistan ned i den djupa grafwen, trädde den wördige Presten fram för att enligt bruket hålla ett liktal öfwer den döda. Han yttrade några wackra, rörande ord, som djupt grepo alla de närwarande, derefter bad han Herrans bön med en sådan kraft, att tårarne stodo i ögonen på den församlade mängden. Endast en gret icke, men hörde darrande och med fruktan den gode, gamle Prestens ord — —

det war Fabren som nu begrafde sitt sista mördade barn.

Då Presten under bönen kom till orden: "Gif oss i dag vårt dagliga bröd!" då hördes dessa som ett håstigt thordön i den brottslige mannens öron. Med ett förfärligt ångestrop störtade han ned för den gamle Prestens fötter och erkände allt. Med fasa hörde Presten berättelsen om detta fasanfulla mord, han trädde med bäsivan tillbaka för denna omenniska. Då föllo plötsligt alla de närvarande i raseri öfver mördaren. Hundrade händer knötos emot honom och slogo utan barmhertighet löst på honom. Några af dem wille dock förhindra det, men den rasande mängden segrade. Den grymme mannen blef förfärligt slagen. Efter dessa misshandlingar blef han släpad inför domstolen och sedan han ännu en gång erkänt, blef han dömd. Ufrättningen stedd under ljudliga bifallsrop. I hela trakten talade man blott om det förfärliga mordet på barnen och om mördarens ändalykt. Full af förfäran skydde en hwar det hus der den förfräckliga handlingen blifwit utöfwad.

Mördarens älskade säg man från den dagen icke mera, hon hade swart lemnat byen, och ingen wet, hwar hon tagit vägen.

Käre läsare!

lär af denna berättelse huru den rättfärdige domaren i himlen straffar förbrytelsen.

Skj dertfore det onda, ty han, som är allwettande och måktig, skall weta att straffa synderna.

Sång.

Rysligt är det till att tänka Hur den grymme
fader kan Sig allt mer och mera tänka Uti syndens
fjettrar an. ∴ Mins de små i bitter nöd Ropa:
fader, gif oss bröd. ∴

2. Djupt han i den mörka tällar Tager äld-
sta barnet med Dagen starkt mot natten qvällar,
Barnet sjunker liflöst ned. ∴ Re'n hon dödens engel
ser, Men den grymme fadren ler. ∴

3. Och så förer han dem alla Djupt till graf-
wens mörka rand Fader! — fader! höres kalla,
Änger dock ej följa kan. ∴ För att vinna sig en
brud Fräckt han vill förtörna Gud. ∴

4. Då det sista barnet går den Sista väg
wid flockors gäng, Tårar watta kyrkogården Un-
der suck och sorgesång. ∴ Blott den grymme fad-
ren ser Utan sorg sitt barn fatts ner. ∴

5. Men då öfwer liket höres Prestens ord och
bön så ömt, Brister bandet, tungan röres Och den
grymme Gud har dömt. ∴ Snart på knå man
honom såg. Han belände der han låg. ∴

6. Mången hand nu skyndsamt häfves,
Spark och slag han lida fick, Strängt han nu till
ansvar kräwes, Domen hans på döden gick. ∴
Snart man endast ser ett lik Under mängdens gjäd-
jestrit ∴

7. Och så straffad blef hans öde Endast graf-
wen ger sin famn. Full af ånger till de döde
Gick han in i Jesu namn. ∴ Wälförtjent det straff
fätt För ett sådant syndigt brott. ∴

Kärlek till föräldrar.

Uaf blott en enda gång i detta lifwet Min far och mor jag wille se igen. Hur mycket skulle ej af mig bli gifwet Om blott jag kunde komma till dem hän. Med barnslig tillit och med barnslig värma, Med barnslig kärlek, djupt uti mitt bröst Jag skulle till min far och mor mig närma, I deras åsyn finna frid och tröst.

2. Men ödet, af, det har mig dem beröfwat, Det tog dem från mig i min ljusa wär.. Så många forger har jag sedan pröfwat, De låra jemt begrätit är från år. O moder, du, som mig till werlden södde, Du som mig fostrade med kärlek blott, Hur grymt mitt hjerta wid din bortgång blödde; Du med min fader djupt i grafwen gått.

3. Nu tänker jag på flydda dagars lycka, Som jag med fader och med moder njöt Då i min samn jag fick de båda trycka, Min barndoms salighet war deras sköt? Dea tiden kände icke jag till sorgen, Mitt hjerta eko war af glädjens röst, Och jag war glad hwar aften och hwar morgon Och all min glädje rymde knappt mitt bröst.

4. Så ömt de mig och mina bröder smekte Och wärdade sig alltid om wårt wäl. Men döden, af, den kalle, obewekte Bjöd snart dem båda ewigt ta' farwäl. Nu bo de båda på de ljusa stäl-
len Som icke jorden, endast himlen har. I tusen blickar får jag uti qwällen I från min far och mor ett återswar.

5. O måtte då en hwar den skatt erkänna Att ega båda uti lifwet här. Det finnes ingen skatt så stor som denna, Och ingen annan lycka större är. Det fins på jord ej kärlek så som deras, Så

mågtig, trofast och så rik, så stor, Sin egen smär-
ta se de glad formeras Blott alltid sällheten hos
barnen bor.

6. Och alla I som denna lycka röner, Att
ännu ega både mor och far, Gör alltid det som
deras hjertas böner I kärlek önska utaf er till
swar. Bed Gud att länge de hos er må blifwa,
Med barnslig kärlek stå dem jemt bredwid; Då will
ock Gud belöning eder gifwa: I lifwet lycka och i
döden frid.

1001851184

